

Thingene er ganske særlig vanskelige, da store politiske Spørgsmaal ligge imellem, da flere Aars gjensidig Mistænksomhed — ja det tør jeg vel ikke sige, men Mangel paa Tillid — paa begge Sider og meget andet politisk Gjæringsstof ligger imellem, som gjør Forhandling dobbelt besværlig, kan man sige sig selv, at paa 4 Maaneder naaes Intet, at det ikke er sandsynligt, at der i de 4 Maaneder naaes til Forhandling. Og naar de 4 Maaneder ere udløbne, bliver Arbeidet afbrudt, saa komme Valgene, og saa kommer Rigsdagen tilbage, og saa er der knap 2 Maaneder til den 1ste April, og Regjeringen har jo den Tro, at Rigsdagens Samling skal sluttes den 1ste April, saa at man tør gaa ud fra, at det er dens Mening, at mere end 2 Maaneder kan Samlingen ikke vare efter Valgene. Men i 2 Maaneder kan det intet Arbejde gjøres; thi det kan godt være, at de nye Valg give dette Thing et ganske andet Udseende; mange af Medlemmerne ønske maaste ikke at stille sig igjen, andre blive, trods deres varmeste Ønsker, ikke valgte igjen, og der er en vis Sandsynlighed for, at den nyvalgte Rigsdag ikke uden videre vil slaa Følge med, hvad den foregaaende har skrevet sammen. Der hører altsaa ikke megen politisk Erfaring til at sige sig selv, at denne Rigsdagsamling paa den Maade bliver ganske spildt. Det havde været overordentlig let for den høie Regjering at undgaa denne Tidsspilde, hvis den havde villet, enten ved at indkalde Rigsdagen saa meget tidligere eller ved at have udskrevet Valgene i September. Naar Regjeringen sætter megen Pris paa — det siger man jo — at faae Valg paa en anden Aarstid, en foldere Aarstid, kunde det ogsaa være naaet ved at indkalde Rigsdagen tidligere, saa at der var blevet 5 Maaneder eller omtrent 5 Maaneder til Rigsdagens Arbejde, og saa kunde Noget dog være naaet. Regjeringen har imidlertid ikke valgt denne Vej, men den har valgt den Tid for Indkaldelsen i Aar, som mest maatte gjøre Rigsdagens Arbejde, Forhandlingen mellem Thingene, umulig. Det kan jeg ikke forstaa, vil jeg ærlig tilstaa, og jeg vil nu ikke her gaa til Gissninger herover. Det forekommer mig, at det er Regjeringens Sag at udtale, hvad dens Tanke har været med denne Rigsdagsamling. Det er muligt, at Regjeringen har en eller anden stor Sag — det kunde meget godt tænkes — som den ønsker optagen før Valgene, og mente at kunne faae en nyttig foreløbig Behandling. Det kunde jo være, at der var en Sag af saa stor Vigtighed og Betydning, at

den maatte trænge sig frem for de andre. Der kan være mange andre Forklaringer; men en Forklaring synes jeg vi ere berettigede til at udbede os af den høie Regjering, særlig af den høitæredede Conseilspræsident og Finansminister om, hvad Hensigten og Meningen har været, og hvorledes den høie Regjering har tænkt sig, at der skulde komme Noget ud af denne Sag. Det vil ikke have nogen Indflydelse paa Thingets Politik, som overhovedet ikke dikteres af enkelte taktiske Bendinger fra Modpartens Side, men af hele Situationen, og faste et andet Bys over den Indvirkning, man kan vente fra Regjeringens Side, for at Noget kan komme ud af denne Sag. Jeg skal derfor ikke trætte Thinget længere. Jeg antager, at den høie Regjering ved given Leilighed vil udtale sig om dette Spørgsmaal og gjøre os Rede for, hvad den har tænkt sig ved sin Finanspolitik, saa at vi med nogenlunde Tryghed kunne se Fremtiden i Møde. Det Billede, jeg har faaet af Fremtiden, saaledes som det her foreligger, er saa mørkt, at jeg ikke har set det i mange Aar, saa uklart, og Arbeidet for Fremtiden saa lidt forberedt; navnlig var det ønskeligt, at den høie Regjering vilde udtale sig om, hvad Meningen har været med den splittede Rigsdagsamling.

Scharling: Jeg ser mig selvfølgelig ikke i Stand til paa Regjeringens Vegne at besvare Spørgsmaalet, navnlig i den Form, hvori det er stillet om, hvad Regjeringen har tænkt sig. Men naar der i Almindelighed spørges om, hvad vi skulle bruge denne Samling til, saa tror jeg nok, at der i de 4 Maaneder med god Villie kan udrettes meget Betydeligt. Det erede Medlem sagde, at maaste, naar man gik tilbage til Tiden nærmest ved 1848, kunde man finde, at der i saa kort Tid var udrettet noget meget Væsentligt. Jeg skal tillade mig at minde om, at man endnu i 1857 naaede at faae en Finanslovs, som var dateret den 29de December, og selv om man ikke vil gaa saa langt tilbage, men blive indenfor det erede Medlems egen Rigsdagstid, skal jeg minde om, at i 1873—74, da man ogsaa allerede var i temmelig spændte Forhold, og da Folkethinget blev opløst paa Grund af den bestemte Strid, der var mellem det og Regjeringen, naaede man i en Samling paa 132 Dage, altsaa lidt over 4 Maaneder, at faae en Finanslovs færdig til den 31ste Marts, og i 1875—76, da den nuværende Regjering var kommen til, og da Forholdet heller ikke var saa særdeles vanskeligt mellem Regjeringen og Thinget her, naaede man i